

**Hof Amsterdam
2004/00391 en
2004/00392**

**AWR 1, 2 en 30j
Inv 32 34 en 50**

Awr-bepalingen naheffing van overeenkomstige toepassing bij heffingsrente

Toelichting staatssecretaris van 7 november 2008 nr. DGB 2008-5626, n.a.v. uitspraak Hof Amsterdam van 17 september 2008, nr. 2004/00391, tijdvak 01-01-1994 t/m 31-12-1997

Belanghebbende, de firma Z, heeft ten behoeve van haar onderneming – een bloembollenkwekerij – eind 1994 Poolse werknemers ingeleend voor het schonen en pluizen van bollen. Na een aansprakelijkheidsonderzoek is onder meer een naheffingsaanslag loonbelasting opgelegd aan X bv, waarvoor Z op grond van art. 34 Inv hoofdelijk aansprakelijk is gesteld.

In geschil is de juistheid van de naheffingsaanslagen en de beschikkingen heffingsrente voor zover Z daarvoor aansprakelijk is gesteld.

Hof

Allereerst wordt beoordeeld of het beroepschrift ontvankelijk is voor zover betrekking hebbend op de beschikking heffingsrente. Gelet op art. 32, lid 2 Inv kan ook Z bezwaar maken tegen beschikkingen heffingsrente voor zover die beschikkingen haar betreffen. Dat wil zeggen voor zover de beschikking hier betrekking heeft op de naheffingsaanslag inzake de lonen van de door Z ingeleende Poolse arbeidskrachten.

Het hof concludeert dat het beroep gegrond is, zowel wat betreft de naheffingsaanslag als wat de beschikking heffingsrente betreft die met die aanslag verband houdt.

De inspecteur mag volgens het hof een eenmaal genomen beschikking heffingsrente niet verhogen. Het in rekening brengen van heffingsrente volgt een eigen regime. Er is niet voorzien in een zelfstandige mogelijkheid tot herziening voor beschikkingen heffingsrente en de bepalingen uit de AWR inzake naheffing zijn volgens het hof niet van overeenkomstige toepassing verklaard.

De staatssecretaris laat weten dat hij afziet van cassatieberoep. Ter toelichting merkt hij het volgende op.

Naar het oordeel van het hof mist de inspecteur de bevoegdheid een eenmaal genomen beschikking heffingsrente te herzien (in de zin van verhogen). Immers het in rekening brengen van heffingsrente volgt een eigen regime: in een zelfstandige herzieningsmogelijkheid voor beschikkingen heffingsrente is niet voorzien en de bepalingen uit de AWR inzake naheffing zijn volgens het hof niet van overeenkomstige toepassing verklaard.

In art. 30j, eerste lid AWR is bepaald dat de inspecteur het bedrag van de heffingsrente vaststelt bij voor bezwaar vatbare beschikking. Met betrekking tot deze beschikking zijn de bepalingen in de belastingwet die gelden voor de belastingaanslag ter zake waarvan heffingsrente wordt berekend, van overeenkomstige toepassing. Met “bepalingen in de belastingwet” zijn niet alleen bedoeld de bepalingen in de desbetreffende heffingswetten, maar ook die in de AWR zelf. In art. 1, eerste lid AWR is bepaald dat de AWR geldt bij de heffing van rijksbelastingen. In art. 2, aanhef en onderdeel a AWR is bepaald dat onder belastingwet wordt verstaan zowel de AWR als de heffingswetten. Anders dan het hof oordeelt, zijn de bepalingen uit de AWR inzake naheffing ook van overeenkomstige toepassing verklaard.

Het gaat in deze kwestie evenwel om een belang van f 258 (€ 117). Gelet op dit belang geef ik er de voorkeur aan om op dit punt geen cassatieprocedure te starten.